

El Papa defensa una ecologia integral

El dijous 18 de juny es va publicar al Vaticà la segona carta encíclica del papa Francesc, titulada *Laudato si'*, l'inici del famós *Càntic de les criatures* de sant Francesc d'Assís. El Papa, en aquest document, s'afegeix a la lluita global contra el canvi climàtic. Subtitulada *Sobre la cura de la casa comuna*, la carta és un clam a favor d'una ecologia integral i un desenvolupament econòmic respectuós amb la justícia social i amb el medi ambient. El document influirà sens dubte en la pròxima Conferència de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic, convocada per al desembre a París. Criticada en alguns sectors que neguen el canvi climàtic, la carta confirma el fort ensenyament social del Papa.

GLOSSA

Paraula per a la vida

Un matrimoni que té tres fills —de dotze, deu i nou anys— ha anat seleccionant en el naixement de cadascun d'ells un text de l'Evangeli amb el desig que l'acompanyi com a text referent fins al moment de la primera comunió. Els dos grans, que ja l'han rebuda, han fet canvi de text parlant-ne prèviament amb els pares i posant-se d'acord en el fragment per escollir. Pensen fer el mateix quan rebin el sagrament de la confirmació. En aquell moment, però, consideren que cada fill ha d'escollir el text evangèlic segons la seva preferència. El tenen emmarcat a l'habitació. En parlen i el comenten de tant en tant i, en especial, el dia de l'aniversari de cadascú. La pretensió dels pares és apropar la Paraula als fills i ajudar-los a descobrir-la i valorar-la. És per això que, quan fan pregària familiar —un dia a la setmana—, llegeixen sempre un fragment de l'Evangeli que comenten, abans de fer-ne pregària i de considerar quina repercussió ha de tenir en el seu dia a dia.

Els cristians hem de llegir l'Escriptura amb freqüència, com paraules adreçades a mi, que m'interroguen, que em qüestionen, que m'esperonen, que m'ajuden a créixer en sa-

vies. La comunitat dels creients, l'Església, treu de la Paraula l'aliment i la força. Coneix Jesús des de la lectura de l'Evangeli, des de la contemplació del que Jesús deia i feia. Cal que sigui una lectura que convidi a pregar. I la pregària que pot acompanyar la lectura ha d'ajudar a establir diàleg amb Déu, a contemplar-ne la grandesa, a lloar-lo i a donar-li gràcies. Llegint i contemplant l'Evangeli hem de sentir-nos presents en el relat i convidats a dialogar amb Jesús. És a Ell a qui preguem, és a Ell a qui escoltem.

Aquest diàleg ens ha de moure al testimoniatge, a comunicar el que sentim i vivim a les persones que ens envolten, a estimar i servir amb l'estil de Jesús, des de la seva misericòrdia. «Però en el qui guarda la seva paraula, l'amor que ve de Déu ha arribat a la plenitud» (1Jn 2,5). Escoltar la Paraula, fer-ne pregària que mou al testimoni, a preocupar-se dels altres i, en especial, dels més necessitats. Aquesta plenitud és la que els pares del relat voldrien per als seus fills. De ben segur que serà així, quan es viu pregant i la pregària és ben viva!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- Dissabte 11, Batea, 18 h, Missa Major i Confirmacions, inici de les festes quinquennals.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (i VII)

Si el cristià ha d'estar convençut de la força transformadora de l'Evangeli, també és cert que la caritat i l'acció social dels cristians són evangelitzadores, perquè obrin camins a l'Evangeli en el nostre món, ja que són expressió concreta de l'amor de Déu a tot ésser humà: «el llenguatge que millor evangelitza és el de l'amor» (núm. 41). Aquest amor ha de fer-se visible en el testimoni de la vida dels cristians, en l'acompanyament a les persones que viuen en dificultat, en el recte exercici de la funció pública i en una caritat profètica, perquè no podem resignar-nos a considerar normal allò que és immoral.

El compromís social dels cristians exigeix una primera assistència per a pal·liar les necessitats més urgents que tenen les persones que més estan patint les conseqüències de la crisi. Però no pot reduir-se a açò: cal lluitar per eliminar les causes estructurals que provoquen tantes situacions de pobresa en el nostre món. Per això, cal fomentar la creació d'ocupació, lluitar perquè les administracions públiques i les forces socials assumisquen un pacte de tota la societat contra la pobresa, educar perquè les persones orientem la nostra vida cap a actituds més austeres i models de consum més sostenibles, i cultivar la formació de la consciència sociopolítica dels cristians.

En una situació com la que estem vivint, no podem oblidar el gran paper que exerceix la família per minorar les conseqüències de la crisi en tantes persones. Les polítiques que tendeixen a reforçar la institució familiar són beneficioses per a la societat. Hem de valorar la vida i la família com a béns socials fonamentals i superar aquesta cultura de la mort i de la desintegració familiar que s'ha instal·lat entre nosaltres. L'opció per la vida i la família no és una qüestió merament privada de cada individu, sinó que té repercussions en el bé de la societat i en l'autèntica felicitat de les persones.

Davant d'un model econòmic que persegueix el benefici com a únic objectiu i justifica qualsevol camí per a aconseguir-lo, cal treballar per un sistema que no justifiqui l'exclusió dels més pobres, que no es desinteresse pels qui menys tenen i que promoga la reducció de les desigualtats amb un repartiment més just dels recursos, procurant l'accés de tots als béns que possibiliten una vida digna. Si oblidem aquests objectius en l'activitat econòmica, caiem en una globalització de la indiferència.

Possiblement, a molts els pareixerà que aquestes indicacions o suggeriments que trobem en la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres*, són utòpiques o poc realistes. El testimoni dels cristians en un món tan interessat com el nostre consisteix en no oblidar la utopia, perquè en eixe cas cauríem en el fatalisme dels qui pensen que les coses no poden ser d'una altra manera.

L'Església està compromesa en el servei als més pobres. Amb aquest document, els bisbes volem exhortar a tots els cristians a què no es deixen vèncer pel desànim davant de tantes necessitats i que a tots vos anime la utopia d'un món que arribe a ser un signe clar del Regne de Déu.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **FRANCESC PENA**

Amb l'ajuda de Déu

«**M**'agrada autodefinir-me com a persona que ha aconseguit crear una família, pare de tres fills —dues noies i un vailet. En l'actualitat em dedico a la comunicació i procuro anar per lliure, sempre anar per lliure». En Francesc Pena, que és des de 2011 conseller delegat de la Xarxa de Comunicació Local, va rebre el misteri de la fe dels seus pares i del seu entorn. Amb els anys, ha après «a utilitzar-la». «Moltes vegades costa i és difícil —diu—, però és una bona xarxa de seguretat.»

Per què creu en Déu?

És difícil explicar els motius de la fe, tan difícil com explicar l'amor o el fet vocacional... Crec en Déu perquè noto la seva presència, perquè m'ajuda, perquè el necessito, perquè m'orienta, perquè em reconforta, perquè el seu misteri és enorme, perquè és el meu gran principi, perquè la vida sense Ell seria insuportable i Ell em dóna un recolzament prou important com per poder enfrontar-me a tot.

Com l'ha ajudat la fe en la seva vida?

A una persona que li agrada molt anar per lliure com jo, li és imprescindible el misteri de Déu per ajudar-la a entendre per què fracasses i per què l'encertes. Procuro parlar cada dia una estoneta amb Ell per veure com ha anat la jornada. Un psicòleg em diria que tinc la capacitat d'autoanalitzar-me, però jo li diria que no, és Ell qui m'ajuda.

De què li està més agraït?

De la llibertat que em dóna ser creient. El principi humanístic més important és poder utilitzar la teva llibertat —no tenir-la, sinó utilitzar-la. El seu misteri em permet errar-la i encertar-la, caure i tornar-me a aixecar. Sense la fe aniria com una pilota, donant tombs. Ei, també li faig retrets, però això queda entre Ell i jo.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per quan es perd la collita

Senyor, vet aquí un treballador que ha perdut la collita. Sembrà el seu tros al camp o a l'oficina, a la ciutat. Ha treballat amb

les seves eines a la terra o a un despatx, però en arribar la tardor no hi ha hagut collita.

Ha perdut tot el que tenia. Senyor, t'ho demano, dóna-li altra vegada llavor, i també sol, i coratge, perquè pugui tornar a començar. Després, sembrarà i recollirà. Infon la teva joia al seu cor perquè et lloï en el goig i en el dolor, tot confiant en el teu amor i en la teva protecció, i estimant-te sempre.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Oración diaria de las Misioneras de la M. Teresa de Calcuta

«**A**mado Jesús. Ayúdame a: —**Esparcir tu fragancia**, por donde quiera que vaya. —**Inunda mi alma, con tu Espíritu y Vida.** —**Penetra y posee todo mi ser tan completamente que mi vida entera sea un resplandor de la tuya.**»

Brilla a través de mí y permanece tan dentro de mí, que cada alma con que **me encuentre** pueda sentir **Tu presencia** en la **mía**.

¡Permite que **no me vean a mí** sino solamente a **ti, Jesús! Quédate** conmigo y empezaré a **resplandecer** como **Tú**. A **brillar** tanto que pueda ser una **luz** para los **demás**.

La **luz**, Jesús, vendrá toda **de Ti**, nada de ella **será mía**. Serás **Tú** quien **resplandezca** a los otros, a través **de mí**.

Brillando ante quienes me rodean, te **alabaré** como **quieres**.

Permíteme **predicarte** sin predicar, no con palabras sino:

- a **través de mi ejemplo**,
- a través de la **fuerza atractiva**,
- de la **influencia armoniosa** de todo lo que **haga**,
- de la inefable **plenitud del amor** que existe en **mi corazón** por **Ti**. Amén.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser testigos del Señor

En cada día que amanece, en cada una de sus horas, en cada instante, dejémonos encontrar por el Señor.

«Pensemos en Pedro —invita el Papa. Cuando confesó su fe en Jesús no lo hizo por sus capacidades humanas, sino porque había sido conquistado por la gracia que Jesús esparcía, por el amor que sentía en sus palabras y que veía en sus gestos.»

Pablo, en el camino a Damasco, comprendió que Jesús resucitado «lo amaba también a él, su perseguidor y su enemigo».

En nuestros mártires de ayer y de hoy se nos muestra la fuerza del Señor. Tuvieron «la experiencia de la misericordia, del perdón de Dios en Jesucristo». La testimoniaron con su palabra y dando su vida.

Hemos visto a Francisco conmovido ante los testigos que confesaron al Señor en medio de torturas ignominiosas. Ha hablado a los pueblos por las muertes infligidas por odio a la fe en nuestros días.

«Dejémonos conquistar por Cristo, ¡qué alegría creer en un Dios que es todo amor, todo gracia! Esta es la fe que Pedro y Pablo han recibido de Cristo y han transmitido a la Iglesia.»

Alabemos al Señor por los testigos de nuestros días. Seamos testigos, en cada día, en cada hora, en cada instante. A veces no es fácil, pero la gracia de Dios nos acompaña.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

13. ■ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers. Sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, verge agustina.

17. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."»

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les peïjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espouseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertíssim. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel."»

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales. Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya. Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad.

Éste es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.» Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungián con aceite a muchos enfermos y los curaban.

Faç de Crist. Fragment del Tríptic de la Santa Cena, Sagristia de la Catedral de Toledo

COMENTARI

Enviats a portar el goig de l'Evangelí

Jesús va començar el seu ministeri a Galilea després que Joan fou empresonat.

Va cridar Simó i Andreu, Jaume i Joan perquè el seguissin: «Jo faré que sigueu pescadors d'homes» (Mc 1, 16s). D'altres se'ls ajuntaren, com Leví el cobrador d'impostos.

A tots els envia a predicar que el Regne de Déu és a prop, a curar malalts, a proclamar la Bona Notícia sota el signe del despreniment i la gratuïtat, sense pa ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, només les sandàlies per calçar. L'argument d'aquesta eucaristia és el de la vocació i missió que Déu confia a la seva Església.

Jesús no vol fer dels seus deixebles un grup de *purs* i *il·luminats*: els envia de dos en dos en missió enmig de tothom. El pla de Déu és reconduir totes les missions al Crist. La missió és un risc, els enviats poden no ser ben acollits. Els missioners-evangelitzadors no van a fer cap croada sinó una proposta tal com l'ha pensat Déu i la predica Jesús per a tothom, no tal com la volen els homes per a uns quants privilegiats. El bagatge *lleuger* dels Dotze en missió de sortida ens fa pensar en el bagatge *pesant* del nostre testimoniatge. No hauríem d'oblidar mai que la missió consisteix a ser testimonis davant del món que Jesucrist, enviat del Pare, mort i ressuscitat, ens ha enviat el seu Esperit perquè, per mitjà d'ell, tot torni al Pare. El pla de Déu

és que ens ha fet fills seus «en el seu Fill»: «Ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra» (segona lectura).

Déu ens ha elegit abans de crear el món i a través del baptisme ens ha privilegiat no perquè uséssim egoísticament aquest do, sinó perquè esdevinguéssim testimonis del seu amor. La proposta és de Déu, no nostra. La litúrgia celebra el misteri de la salvació en la seva totalitat. L'apòstol anuncia un únic missatge: el misteri de la recapitulació en Crist de tot l'ésser. Jesús ens invita a passar de la comunió interpersonal amb Déu a donar testimoni d'aquesta experiència arreu.

CRÒNICA DIOCESANA

El món dels valors de la persona gran

El 20 de maig, Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà del moviment Vida Creixent, va fer a l'Espai Patronat, la tercera conferència de les tres programades per al curs actual. El tema fou: «El món dels valors de la persona gran.»

En la *transmissió dels valors*, la gent gran té un paper determinant i la seva experiència els avala per poder parlar del que realment té valor a la vida i del que s'ha de tenir present per aconseguir uns objectius determinats. Les persones grans transmeten experiència de vida, fidelitat, respecte, solidaritat, història biogràfica, realització fent el que els agrada i altres.

Tot seguit Mn. Bajo passà un tall de la pel·lícula *Corazones rebeldes*, que tracta d'un veterà cor de Nova Anglaterra, que interpreten cançons modernes i els seus components són jubilats entre els 75 i els 93 anys. Com a conclusió diríem que la vellesa no pot ésser ni disminuïda ni aïllada i s'ha de viure amb la màxima dignitat possible, superant la soledat i les pèrdues pròpies de l'edat.

Maria Joana Querol

Fiesta de santa M.ª Josefa del Corazón de Jesús

El 18 de mayo, se celebró en el Convento de las Siervas de Jesús de Tortosa, una Eucaristía presidida por el capellán, Enrique Aymerich y concelebrada por tres sacerdots.

Santa M.ª Josefa del Corazón de Jesús, fundó en Bilbao el 1871, el Instituto de las Siervas de Jesús de la Caridad, que tenía por finalidad la asistencia a los enfermos en los hospitales y en sus domicilios, la asistencia a los ancianos y a los desamparados. Cuando el año 1912 pasó a la Casa del Padre, eran ya cuarenta y tres las casas fundadas. Actualmente está extendida esta familia religiosa por dieciséis países i unas cien casas.

Mn. Aymerich en la homilía resaltó las virtudes de santa M.ª Josefa del Corazón de Jesús, especialmente la caridad con los enfermos.

En el Ofertorio, una Sierva de Jesús presentó una luz, símbolo de las noches en vela, pidiendo se mantenga siempre encendida por el aceite de la caridad. Otra hermana presentó las Constituciones, deseando ser siempre fieles al carisma de la fundadora y finalmente el pan y el vino, uniéndonos al sacrificio redentor de Cristo.

Al finalizar la Eucaristía, veneramos la reliquia de la santa mientras se entonaba el himno: «Ángel de caridad y de consuelo, fundadora de las Siervas de Jesús.»

Maria Joana Querol

Trobada de responsables dels Equips de la Mare de Déu

Dissabte 16 de maig, els responsables dels sectors del Moviment dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca es van reunir al col·legi Sagrat Cor d'Amposta, acollits pels responsables del Sector de Tortosa B.

Després de les salutacions es va passar a desplegar els diferents punts del dia, sota la presidència del matrimoni responsable a nivell de regió, Albert i Anna. Es va parlar sobre la importància de la responsabilitat en el Moviment, es va fer una ronda pels diferents sectors, es va parlar de l'economia, de la web

i el facebook del Moviment a Catalunya i Menorca, i el temari per a la gent gran, el Sínode sobre les famílies, etc.

A l'hora de dinar, van compartir el que havien portat cadascú al menjador del Col·legi. Després es va parlar dels projectes del proper curs, en especial la trobada general que tindrà lloc el març/abril del 2016.

EMD Tortosa

Visita Pastoral del Bisbe de Tortosa a l'Ametlla de Mar

El 14 i 15 de maig, el Sr. Bisbe, don Enrique Benavent, va fer la Visita Pastoral a l'Ametlla de Mar, ja que ha destinat la meitat d'aquest any 2015 a visitar l'arxiprestat del Delta-Litoral.

En la visita s'examinen els llibres parroquials, els ornaments litúrgics, els llibres litúrgics. El Bisbe celebra davant el poble la missa estacional, cantada i solemne, i es dirigeix als seus diocesans, tot invitant-los a la vida cristiana.

Aquí vam organitzar diversos actes com una assemblea oberta a tota la gent, una trobada amb els infants de la catequesi, endemés vam fer una visita a l'Institut Mare de Déu de la Candelera. Després vam visitar el Centre Ocupacional on hi ha un grup de gent als que s'organitza unes hores de treball al dia; vam visitar el Grup Balfegó i el Pòsit de Pescadors, on vam veure les instal·lacions i ens van explicar el tipus de treball que estan fent. A més a més no podia faltar la visita a uns quants malalts per dialogar amb ells, fer una pregària i donar-los la comunió, tal com habitualment s'està fent.

Vam visitar l'Ajuntament. També se li va fer al Sr. Bisbe una entrevista per la ràdio. Així es va concloure la Visita Pastoral.

Mn. Antonio Bordàs

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (y VII)

Si el cristiano debe estar convencido de la fuerza transformadora del Evangelio, también es cierto que la caridad y la acción social de los cristianos son evangelizadoras, porque abren caminos al Evangelio en nuestro mundo, ya que son expresión concreta del amor de Dios a todo ser humano: «el lenguaje que mejor evangeliza es el del amor» (n.º 41). Este amor tiene que hacerse visible en el testimonio de la vida de los cristianos, en el acompañamiento a las personas que viven en dificultad, en el recto ejercicio de la función pública y en una caridad profética, porque no podemos resignarnos a considerar normal lo que es inmoral.

El compromiso social de los cristianos exige una primera asistencia para paliar las necesidades más urgentes que tienen las personas que más están sufriendo las consecuencias de la crisis. Pero no puede reducirse a esto: hay que luchar para eliminar las causas estructurales que provocan tantas situaciones de pobreza en nuestro mundo. Para ello, hay que fomentar la creación de empleo, luchar para que las administraciones públicas y las fuerzas sociales asuman un pacto de toda la sociedad con-

tra la pobreza, educar para que las personas orientemos nuestra vida hacia actitudes más austeras y modelos de consumo más sostenibles, y cultivar la formación de la conciencia sociopolítica de los cristianos.

En una situación como la que estamos viviendo, no podemos olvidar el gran papel que desempeña la familia para aminorar las consecuencias de la crisis en tantas personas. Las políticas que tienden a reforzar la institución familiar son beneficiosas para la sociedad. Debemos valorar la vida y la familia como bienes sociales fundamentales y superar esta cultura de la muerte y de la desintegración familiar que se ha instalado entre nosotros. La opción por la vida y la familia no es una cuestión meramente privada de cada individuo, sino que tiene repercusiones en el bien de la sociedad y en la auténtica felicidad de las personas.

Frente a un modelo económico que persigue el beneficio como único objetivo y justifica cualquier camino para conseguirlo, hay que trabajar por un sistema que no justifique la exclusión de los más pobres, que no se desinterese por los que menos

tienen y que promueva la reducción de las desigualdades mediante un reparto más justo de los recursos, procurando el acceso de todos a los bienes que posibilitan una vida digna. Si olvidamos estos objetivos en la actividad económica, caemos en una globalización de la indiferencia.

Posiblemente, a muchos les parecerá que estas indicaciones o sugerencias que encontramos en la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres*, son utópicas o poco realistas. El testimonio de los cristianos en un mundo tan interesado como el nuestro consiste en no olvidar la utopía, porque en ese caso caeríamos en el fatalismo de los que piensan que las cosas no pueden ser de otro modo.

La Iglesia está comprometida en el servicio a los más pobres. Con este documento, los obispos queremos exhortar a todos los cristianos a que no se dejen vencer por el desánimo ante tantas necesidades, y a que a todos os anime la utopía de un mundo que llegue a ser un signo claro del Reino de Dios.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa